

Arrest

nr. 202 700 van 19 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V.NEERINCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T.SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2009 heeft de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend.

Op 3 mei 2013 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend. Dit beroep is hangende.

Op 27 mei 2013 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 25 juli 2013 heeft de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 31 oktober 2016 wordt ook deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Ook tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend. Dit beroep is hangende.

Op 30 november 2016 neemt de verwerende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 10 april 2018 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht.

Op 13 april 2018 wordt de beslissing van 10 april 2018 ingetrokken en wordt aan de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk

worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij wordt momenteel vastgehouden in het gesloten centrum te Merksplas in afwachting van een repatriëring naar Marokko. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partijen een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 5 dagen, een termijn die voortvloeit uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken.

Zij betoogt dat zij steeds het Nederlands heeft gebruikt voor haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier werd nooit gebruik gemaakt van de Franse taal. Ze vervolgt dat zij, zowel als de staatssecretaris, zich in hun onderlinge betrekkingen steeds hebben bediend van de Nederlandse taal. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing enkel is opgesteld in de Franse taal en aldus artikel 41, § 1 van de Taalwet in bestuurszaken miskent.

De Raad kan enkel maar vaststellen dat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist, nu zeer duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing enkel in het Nederlands werd opgesteld. Van een schending van artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, om reden dat de beslissing in het Frans zou zijn genomen, is dus absoluut geen sprake.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat er een materiële vergissing heeft plaatsgevonden bij het opstellen van het verzoekschrift en dat ze eigenlijk bedoelde dat zij zich steeds van de Franse taal heeft bediend en dat de bestreden beslissing in het Frans diende te worden opgesteld.

De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 40 van diezelfde wetten luidt als volgt:

“De berichten en mededelingen die de centrale diensten aan het publiek richten door bemiddeling van de plaatselijke diensten, zijn onderworpen aan de taalregeling die ter zake aan genoemde diensten bij deze gecoördineerde wetten wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij, op dezelfde wijze, ter beschikking stellen van het publiek.

De berichten en mededelingen die de centrale diensten rechtstreeks aan het publiek richten worden in het Nederlands en in het Frans gesteld. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij zelf ter beschikking stellen van het publiek. (De berichten en mededelingen die ze rechtstreeks aan het publiek richten, worden in het Duits aan het Duitssprekende publiek ter beschikking gesteld.) In het Duits gestelde formulieren worden, zo nodig, ter beschikking gesteld van het Duitssprekend publiek.”

Artikel 12:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, het Franse of het Duitse taalgebied is gevestigd, gebruikt uitsluitend de taal van zijn gebied voor zijn betrekkingen met de particulieren, onverminderd de mogelijkheid die hem gelaten wordt aan de particulieren, die gevestigd zijn in een ander taalgebied, te antwoorden in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen.

Er wordt nochtans steeds geantwoord in de taal, die door de particulier gebruikt wordt, wanneer deze zich wendt in het Frans of in het Duits tot een dienst die gevestigd is in een gemeente uit het Malmédysse of in een gemeente uit het Duitse taalgebied.

In de taalgrensgemeenten wenden de diensten zich tot de particulieren in die van beide talen - het Nederlands of het Frans - waarvan de betrokkenen zich hebben bediend of het gebruik hebben gevraagd.”

Artikel 13:

“§ 1. Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied.

Iedere belanghebbende, die er de noodzaak van aantoonst, kan zich kosteloos een gewaarmerkte vertaling in het Nederlands, in het Frans of in het Duits, naar gelang van het geval, laten uitreiken. Die vertaling heeft waarde van uitgifte of van gelijkkluidend afschrift. De belanghebbende vraagt ze aan de gouverneur van de provincie van zijn woonplaats of, indien het een vertaling in het Duits geldt, aan de gouverneur van de provincie Luik.

(...)"

Artikel 41 van diezelfde wetten, waarnaar de verzoekende partij verwijst, luidt als volgt:

"Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord."

Een bijlage 13*septies* is geen "akte" waaromtrent de verzoekende partij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen, doch een ambtshalve beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, maar aan de verzoekende partij ter kennis gebracht door een attaché van het gesloten centrum te Merksplas. Het betreft dus de beslissing van een centrale dienst die door tussenkomst van een plaatselijke dienst aan een particulier ter kennis wordt gebracht. De beslissing werd betekend in Merksplas, dus in het Nederlandse taalgebied, zodat de betekening terecht in het Nederlands geschiedde. Zoals hiervoor wordt gesteld is de bestreden beslissing immers niet het gevolg van een of andere aanvraag van de verzoekende partij, maar een ambtshalve beslissing, genomen op grond van de door de verzoekende partij niet betwiste vaststelling dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort of van een geldig visum/verblijfstitel. Artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken is in deze niet van toepassing.

Conform de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken diende het bevel aldus in het Nederlands te worden opgesteld.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals voortvloeit uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt in essentie dat er wat haar gezinsleven betreft, geen billijke afweging is gebeurd tussen haar belangen en de belangen van de Belgische Staat. Zij verwijst naar het gezinsleven dat zij heeft met haar broer J.(...) en de 10-jarige samenwoning met deze laatste. Ze vervolgt dat al haar broers en zussen in België (en Frankrijk) wonen en dat zij niets of niemand meer heeft in Marokko. De verwijzing naar de mogelijkheid om zich te bedienen van de moderne communicatiemiddelen is volgens haar onverenigbaar met het recht op een gezinsleven dat het recht inhoudt om samen te leven.

Wat betreft het privéleven stelt ze dat ze meer dan drie jaar heeft moeten wachten op een beslissing inzake haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ze meent dan ook dat de verwerende partij verantwoordelijk is voor haar integratie en het ontwikkelen van een privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu betoogt de verzoekende partij, die meerderjarig is, dat ze al tien jaar samenwoont met haar broer. Ze brengt echter geen enkel concreet element aan dat zou wijzen op een afhankelijkheid van haar broer, buiten de gewoonlijke affectieve banden die ze heeft met haar broer. *In casu* kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, zodat de Raad niet verder dient te onderzoeken of de verwerende partij een billijke afweging heeft gemaakt inzake het gezinsleven.

Hechte familie- of gezinsbanden die niet kunnen gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zullen normaliter onderdeel uitmaken van het privéleven. (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27)

Wat betreft het privéleven geeft de verzoekende partij, buiten de banden die zij onderhoudt met haar broers en zus, niet in concreto aan welke andere elementen deel zouden kunnen uitmaken van haar privéleven. Ze spreekt wel van integratie, maar wat dit betreft brengt ze niet het minste begin van bewijs aan ter staving van haar bewering.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd aangaande de banden met haar broers en zus.

Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

(...)

Het feit dat betrokkenes broers (...) en zus (...) de Belgische nationaliteit hebben en in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat hij samenwoont met zijn broer (...). Hij toont immers niet aan dat hij afhankelijk is van zijn broers en zus. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broers en zus kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Marokko vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene. Betrokkene verklaart dat hij geen partner en kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaart reeds tien jaar in België te zijn. Uit (sic) de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in die zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98 Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07 Darren Omoregie v Noorwegen, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03 Konstantinov v Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd koninkrijk, § 77 (...))”

De vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Aldus moet worden nagegaan of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, met name omdat de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

Er dient dus een belangenafweging plaats te vinden.

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat een belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Zo stipt de verwerende partij aan dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. De verzoekende partij betwist dit niet maar verwijst naar de aanvragen die zij heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de termijn van drie jaar waarop zij heeft moeten wachten om een beslissing te krijgen. Zij kan echter niet ontkennen dat dergelijke aanvragen geen enkel recht op verblijf hebben doen ontstaan, zelfs niet tijdelijk. Zij kon er dan ook niet op vertrouwen dat zij haar banden met haar broers en zussen in België of andere niet gepreciseerde banden in België, kon intensiveren.

De verzoekende partij is blijkens het administratief dossier op 25 jarige leeftijd in België aangekomen. Zij stelt wel geen banden meer te hebben met Marokko, maar objectief kan worden vastgesteld dat het verblijf van 25 jaar in Marokko ruim dubbel zo lang is, als haar tienjarig verblijf in België. Aangezien zij een substantieel deel van haar leven in Marokko heeft doorgebracht, kan aangenomen worden dat zij als meerderjarige, die gezien de lange duur dat zij in Marokko heeft verbleven, de cultuur en de taal van het land kent, weer gemakkelijk een privéleven kan opbouwen in Marokko.

Verder heeft de verwerende partij rekening gehouden met de banden die zij in België heeft met haar broers en zus. Terecht stelt de verwerende partij dat ze de banden die zij heeft met haar broers en zus in België kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Anders dan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vereist een beschermenswaardig privéleven geen samenwonen. Hierbij kan ook nog worden aangestipt dat haar broers en zus er voor kunnen kiezen om haar in het land van oorsprong op te zoeken. Zij toont inderdaad op het eerste gezicht niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om het privéleven dat zij heeft verder te zetten in haar land van herkomst.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aannemelijk dat er geen correcte belangenafweging zou zijn gemaakt. Evenmin maakt zij met haar uiteenzetting op het eerste gezicht een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU